

BOGANMELDELSER

V. L. FABER: **Ulykkesforsikringsloven af 6. Juli 1916.** En Haandbog navnlig for Arbejdsgivere, Arbejdere og Forsikringsselskaber. I Kommission hos Gyldendalske Boghandel. Nordisk Forlag. København 1918. (280 S.).

Indtil Ulykkesforsikringsloven af 6. Juli 1916 traadte i Kraft den 1. April 1917, hvilede den sociale Ulykkesforsikring paa 4 Hovedlove: Loven af 1898, der for en Del af Industriens og Haandværkets Vedkommende paalagde Arbejdsgiverne Erstatningspligt over for deres Arbejdere, Loven af 1900, der for Fiskernes Vedkommende efter Principet Hjælp til Selvhjælp bød disse en Adgang til frivilligt at forsikre sig, og Lovene af 1905 og 1908, der for Søfartens og Landbrugets Vedkommende paalagde Forsikringspligt for de fleste i disse Erhverv beskæftigede Arbejdere.

Disse Love hvilede paa adskillige Punkter paa forskellige Principer, drog forskellige Grænser for Forsikringens Udstrækning, og med Hensyn til Enkeltheder frembød de adskillige Uligheder.

Nogen egentlig Haandbog i den sociale Ulykkesforsikringslovgivning har ikke hidtil foreligget; det har saa at sige været følt, at den Tid ikke var fjern, da en Kodifikation af Lovene maatte komme til at foreligge, og det ikke ringe Arbejde, Udarbejdelsen af en Haandbog paa dette Omraade, hvor Lovens Regler kun er Rammer, og Praksis i en ganske særlig Grad spiller en Rolle, er blevet opsat, til en ensartet og til et længere Liv bestemt Lov forelaa.

Det er et paa samme Tid fortjenstfuldt og farligt Skridt, Kontorchef og Sekretær under Arbejderforsikrings-Raadet V. L. Faber har foretaget ved allerede 1 $\frac{1}{2}$ Aar efter den ny Lovs Ikrafttræden at udgive en Haandbog. Fortjenstfuldt, fordi Trangen til en saadan er iøjnefaldende netop paa et Omraade, hvor de administrerende Myndigheders Praksis

BOGANMELDELSER

V. L. FABER: **Ulykkesforsikringsloven af 6. Juli 1916.** En Haandbog navnlig for Arbejdsgivere, Arbejdere og Forsikringsselskaber. I Kommission hos Gyldendalske Boghandel. Nordisk Forlag. København 1918. (280 S.).

Indtil Ulykkesforsikringsloven af 6. Juli 1916 traadte i Kraft den 1. April 1917, hvilede den sociale Ulykkesforsikring paa 4 Hovedlove: Loven af 1898, der for en Del af Industriens og Haandværkets Vedkommende paalagde Arbejdsgiverne Erstatningspligt over for deres Arbejdere, Loven af 1900, der for Fiskernes Vedkommende efter Principet Hjælp til Selvhjælp bød disse en Adgang til frivilligt at forsikre sig, og Lovene af 1905 og 1908, der for Søfartens og Landbrugets Vedkommende paalagde Forsikringspligt for de fleste i disse Erhverv beskæftigede Arbejdere.

Disse Love hvilede paa adskillige Punkter paa forskellige Principer, drog forskellige Grænser for Forsikringens Udstrækning, og med Hensyn til Enkeltheder frembød de adskillige Uligheder.

Nogen egentlig Haandbog i den sociale Ulykkesforsikringslovgivning har ikke hidtil foreligget; det har saa at sige været følt, at den Tid ikke var fjern, da en Kodifikation af Lovene maatte komme til at foreligge, og det ikke ringe Arbejde, Udarbejdelsen af en Haandbog paa dette Omraade, hvor Lovens Regler kun er Rammer, og Praksis i en ganske særlig Grad spiller en Rolle, er blevet opsat, til en ensartet og til et længere Liv bestemt Lov forelaa.

Det er et paa samme Tid fortjenstfuldt og farligt Skridt, Kontorchef og Sekretær under Arbejderforsikrings-Raadet V. L. Faber har foretaget ved allerede 1 $\frac{1}{2}$ Aar efter den ny Lovs Ikrafttræden at udgive en Haandbog. Fortjenstfuldt, fordi Trangen til en saadan er iøjnefaldende netop paa et Omraade, hvor de administrerende Myndigheders Praksis

har saa afgørende Betydning for Lovens Værdi for dem, for hvem den er skrevet; der er saaledes næppe Tvivl om, at Bogen er blevet modtaget med stor Glæde af de private Forsikringsselskaber, hvem Loven har tildelt den Opgave: at betale de Erstatninger, Raadet ikender. Et farligt Skridt, fordi Loven kun har virket saa kort Tid, og de administrerende Myndigheder selvsagt i Begyndelsen vil gaa forsigtigt til Værks, og fordi Praksis paa den sociale Lovgivnings Omraade lige saa selvsagt vil have en Tendens til ved „sociale Fortolkninger“ at bevæge sig i Retning af „at tage mere og mere med“. En i Haandbogen paa dens sidste Side i sidste Øjeblik foretagen Tilføjelse viser Rigtigheden heraf.

Forfatteren har foruden at gengive selve Loven og en Del af Raadet og Indenrigsministeriet udfærdigede grundlæggende Meddelelser og Bekendtgørelser Loven vedrørende valgt den Fremgangsmaade angaaende hvert enkelt af Lovens elleve Kapitler at meddele, hvad der maa antages at være Raadets Standpunkt m. H. t. Forstaaelsen af de enkelte Lovbestemmelser og disses Rækkevidde; og til Underbyggelse heraf er udførligt gengivet et overmaade stort Antal Afgørelser af Raadet, saavel med Hensyn til den nye Lov som med Hensyn til den tidligere Lovgivning. Navnlig Lovene om Søfolks og Landarbejderes Forsikring var meget vidtgaaende og danner i Virkeligheden med Hensyn til Principerne Grundlaget for den ny Lov, saa ogsaa de fremdragne Afgørelser og andre Udtryk for tidligere Praksis — skønsomt og kyndigt som de er udvalgt — bidrager i høj Grad til at belyse den ny Lovs Regler og disses Anvendelse.

Ved den Rigdom af Eksempler, Haandbogen indeholder, ved den Nøgternhed og Grundighed, hvormed Kommentarerne er givet af Forfatteren, der efter sin Stilling maa sidde inde med særlig Viden om Raadets Praksis til Dato, giver Bogen for enhver, der af Nødvendighed eller af Lyst søger nærmere Oplysning om, paa hvilket Standpunkt Danmark paa dette Omraade af den sociale Lovgivning befinder sig i Øjeblikket, en baade letlæselig, nøjagtig og grundig Vejledning.

Axel Birkmose.